

GELLÉRT OSZKÁR:

## *Ikrekről*

Az első pár Petőfi volt s Arany.  
De hol maradnak prózában az ikrek?  
És így történt utánuk második lett,  
mert irodalmunk sose pártalan,

regényírásban Jókai s Kemény.  
S mert minden nagy kor joggal megkívánja,  
hogy méltatóban se legyen hiánya,  
így történt, hogy az égnek peremén

föltűnt egy csillag kritikában is:  
Gyulai a kor tudatosítója.  
De egy másik kor fénye sem hamis,  
s jött Schöpplin, üldözők ellen hogy ója.

Kutattál más-más égmezőn tovább.  
És meglelted ezúttal a zenében.  
Akkor föltűnt Bartók s Kodály az égen.  
Két új csillag. S megint hajszolt a vágy:

új csillagokra lelve párosíts  
két új költőt, ha már ez a szokás itt.  
Ady az egyik. S ki lehet a másik?  
Magától értetődő, hogy Babits.

Tovább. Versre jöjjön a próza újra.  
S jött Móricz, s bár kissé erőszakolt:  
ha ő a Nap, mellette ki a Hold?  
Krúdyra mutat Kosztolányi ujja.

Tovább. S új líránkban ki jönne vajon?  
Attila mellett van-e valaki?  
Illyés! Ezt már Révai mondta ki.  
S ez ikreket én is vállalva vallom.

Tovább? De ugye közbevetettem  
néhány még fénylő volt kortárs nevében,  
hogy nemcsak páros csillag van az égen,  
zárójelben e szerény jegyzetem.

Tovább? Jobb lesz: abbahagyom vitám,  
mert látok — akik a kabalát őrzik,  
újabb két költőt itt — s azt is, hogy ők kik,  
megmondom én.

De csak holnapután.